

Pagel, David. Review. *Forum International* (September/October 1992), p. 102.

ALEXIS SMITH

THE MUSEUM OF CONTEMPORARY ART, LOS ANGELES
29.3 - 5.7.1992

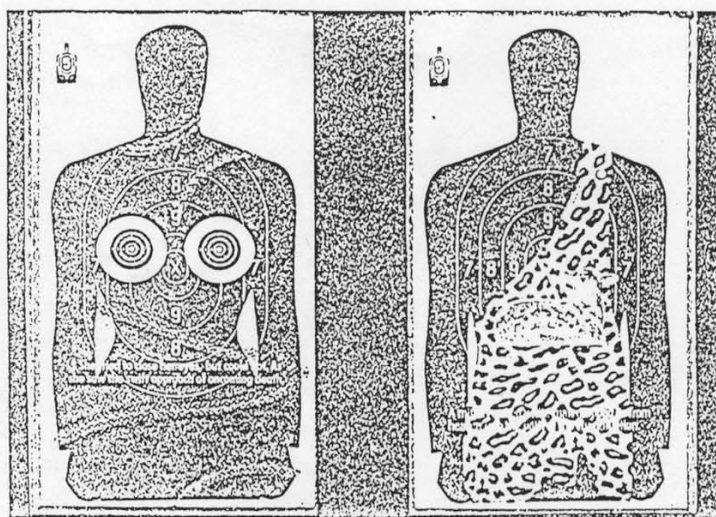
Cliches resonate with a buoyant blend of passion and distance in Alexis Smith's intimate collages and public installations. For the past twenty years, the L.A.-based artist has combined passages from novels, scenes from B-movies, and stories from operas and dramas with kitsch-souvenirs, flea-market finds, and clippings from magazines to create poignant arrangements in which dreams and ideals cross paths with nearly forgotten memories.

In a style that is readily accessible, yet allows for nuance, Smith makes art at the intersection between private sentiments and public displays. She pieces together open-ended narratives in which uniqueness is not at odds with common experience, and subjectivity does not collide with general characterizations. In her generous, sensible, and well-grounded art, that which distinguishes us from one another also draws us together. Like the city of Los Angeles, which requires that its inhabitants stand out in order to fit in, her fragmentary works are compelling collusions of facelessness and fame. The selves they define are not fixed or essential, but malleable and resilient, always undergoing re-invention.

Smith's earliest works consist of page-size story-boards in which most of the details of sadly romantic narratives have been eliminated to make room for ephemeral objects such as sequins, buttons, gum-wrappers and train-tickets. Fragments of text direct the flow of the story as they activate the viewer's imagination, inviting her or him to fill in the myths with fantasies and associations from one's own life. These small, incomplete sequences evolved, in the late seventies, into more focused scenarios based on Raymond Chandler's hard-boiled detective stories, Thomas Mann's bittersweet compendiums of memory's dissolution, and Walt Whitman's down-to-earth Transcendentalism. In each of these deftly poetic pieces, Smith showed herself to be less concerned with the prevalence of clichés in our culture than with the possibility that these distortions might yield something interesting when mixed with whimsy and inventiveness.

In the eighties, she expanded her bookish art to the scale of public murals. *Starlight* (1982), transformed a Hollywood bank's nondescript office into a stunning depiction of dashed illusions and re-awakened hopes. And *The Grand* (1983), in Michigan's Performing Arts Center, returned to the elusive glamor of movies from the forties to literally remake a cold, uninviting municipal entry-way into a festive prelude to living theatre. More ambitious in their engagement of larger audiences, these public works maintain Smith's singular commitment to finding essential significance in that which is most common.

David Pagel

Asphalt Jungle, 1985, Mixed-media collage, 2 panels.

In de intimistische collages en publieke installaties van Alexis Smith weerklinken gemeenplaatsen in een opgewekte mengeling van passie en afstand. In de laatste twintig jaar heeft deze kunstenaar uit Los Angeles passages uit boeken, scènes uit B-films en verhalen uit opera's met kitsch-souvenirs, vondsten van rommelmarkten en magazineknipsels gecombineerd om aangrijpende composities te maken waarin dromen en idealen het pad van bijna vergeten herinneringen kruisen.

In een stijl die gemakkelijk toegankelijk is, maar toch ruimte voor nuances laat, ligt de kunst van Alexis Smith op het kruispunt van persoonlijke gevoelens en publiek vertoon. Zij brengt verhalen met een open einde bij elkaar, verhalen waarvan het

unieke karakter niet met de gemeenschappelijke ervaring in tegenspraak is, en waarvan de subjectiviteit niet met algemene karakterisering en botst. In haar genereuze, gevoelige en goed gefundeerde kunst, brengt datgene wat ons van elkaar onderscheidt, ons ook dicht bij elkaar. Zoals de stad Los Angeles waar de inwoners zich moeten onderscheiden om erbij te horen, zijn haar fragmentaire werken fascinerende combinaties van anonimiteit en roem. De persoonlijkheden die erdoor gedefinieerd worden zijn niet vaststaand of wezenlijk, maar buigzaam en veerkrachtig, altijd op het punt om opnieuw te worden uitgevonden.

Haar vroegste werken bestaan uit paginagrote filmborden waarop de meeste details van droevig romantische verhalen geëlimineerd zijn om plaats te maken voor eemere objecten zoals lovertjes, knopen, kauwgomwikkels en treinkaartjes. Stukjes tekst richten de loop van het verhaal terwijl ze de verbeelding van de kijker activeren, hem of haar uitnodigend om de mythen met fantasieën en associaties uit hun eigen leven in te vullen. Die kleine, onvolledige sequenties ontwikkelden zich in de late jaren 70 tot meer gerichte scenario's gebaseerd op Raymond Chandler's harde detectiveverhalen, Thomas Mann's bitterzoete repertoria van de desintegratie van het geheugen en Walt Whitman's nuchtere Transcendentalisme. In al die behendig poëtische stukken toonde Smith dat ze minder met de overvloed aan clichés in onze cultuur begaan was dan met de mogelijkheid dat die vertekeningen, wanneer ze met grilligheid en vindingrijkheid vermengd werden, iets interessants zouden kunnen voortbrengen.

In de jaren 80 verruimde ze haar boekachtige kunst tot het formaat van publieke muurschilderingen. *Starlight* (1982) transformeerde een onopvallend Hollywoods bankkantoor in een verbijsterende afbeelding van teleurgestelde illusies en heroplevende hoop. En in *The Grand* (1983), in het Performing Arts Center van Michigan, keerde Smith terug naar de onvatbare glamor van films uit de jaren 40 om letterlijk een koude, onaantrekkelijke, gemeentelijke toegangsweg in een feestelijke prelude van een theater te herscheppen. Ook in die openbare werken die een veel groter publiek willen trekken, behoudt Smith haar uitzonderlijk engagement om in het meest doorgewone wezenlijke betekenis te vinden.

David Pagel

(Vertaald uit het Engels door Anna Huyse)